

FUTBOL EL BARÇA DEL FUTUR

El Barça presenta els vuit projectes del Camp Nou i els sis del Palau Blaugrana al Col·legi d'Arquitectes

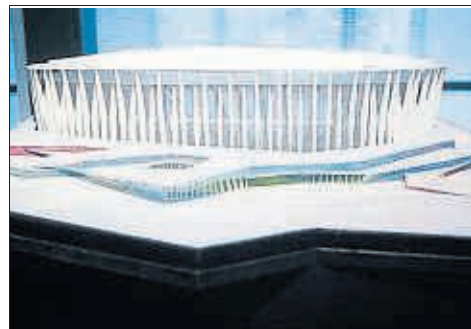
Saló dels estadis perduts

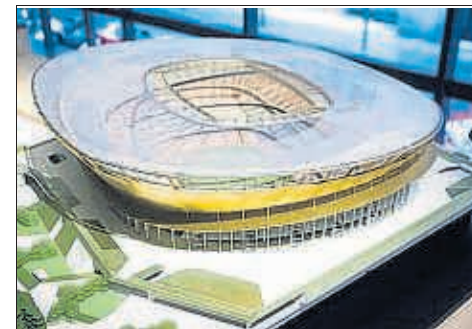
BAAS+IDOM+BIG. El projecte en forma de volcà va ser un dels més comentats durant la visita

MIAS Arquitectes+RCR Arquitectes+Populous. Sobrietat rere una malla

OAB+Gensler Sport. Les columnes exteriors determinen el factor diferencial

Batlle i Roig Arquitectes+HKS+COX. Un disseny asimètric rere una façana metàl·lica

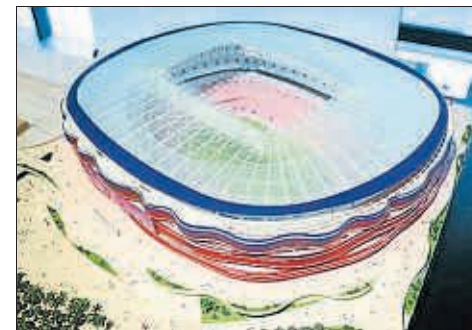
Mateo Arquitectura+AFL. Tons blancs i un generós sostre amb obertura ovalada

B720 Arquitectes+AECOM. Les gelosies rematen la façana

Nikken Sekkei+Pascual-Ausió. Messi, Iniesta, Jordi Moix, Luis Enrique, Josep Maria Bartomeu, Sergio Busquets i Mascherano davant el projecte guanyador

Taller d'Arquitectura Ricardo Bofill+Arup Sport. Una vistosa pell en blaugrana

SERGIO HEREDIA
Barcelona

Ahir era el moment. El moment que el Barça obria la capsa dels secrets. Qualsevol curios ho va poder veure. Davant seu, tots els projectes finalistes del concurs per a l'Espai Barça. Entre ells, els vuit aspirants a construir el Camp Nou. I els sis que pretenien tirar endavant el nou Palau Blaugrana. Des d'ahir, tots aquests treballs estan exposats al Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (COAC).

Per als més tiferans, aquest és un bon argument per arribar-se a la plaça Nova i dedicar-se a xafardejar una estona. Com a regal per als sentits, no està gens malament.

La Vanguardia ho va poder fer ahir. Ho va fer en companyia d'alguns membres del jurat de l'Espai Barça, de representants de la directiva i del president de l'entitat, Josep Maria Bartomeu. També hi havia estudiants d'Arquitectura. I el professor Lluís Comerón, el degà del COAC.

El cronista es va passejar per l'espai com si fos a casa seva.

Tal com entrava a l'edifici, va topat de cara amb les maquetes guanyadores, tant la del Camp Nou (Nikken Sekkei + Pascual-Ausió Arquitectes; hauria d'estar llest el 2021) com la del Palau Blaugrana (el construirà l'equip d'arquitectes HOK+TAC, amb data límit de lliurament el 2020). Totes dues són al centre de l'espai, presidint la sala.

S'han de pujar unes escales per accedir a l'estança on s'exposen les maquetes de la resta de projectes finalistes, considerablement més petites que les dels guanyadors. I cal pujar una mica més, fins a la sala Picasso, per poder ficar el nas a les caracte-

ristiques, més detallades, de tots els treballs.

En l'espai del mig, el de les petites maquetes, és on hi ha el morbo.

Al cap i a la fi, qualsevol es pot acabar preguntant:

–Tantes diferències hi ha entre els projectes guanyadors i els que es van quedar a les portes d'aconseguir-ho?

Parem bé les orelles, a veure què hi diuen els curiosos. I els experts.

En una cantonada, un grup d'estudiants analitza la maqueta asimètrica de l'equip format per Batlle i Roig+HKS+COX, coberta amb una curiosa pell metal·litzada:

–A mi m'agrada.

–A mi no. L'asimetria em confon. I la pell metàl·lica m'aclapara.

D'altres, aturats davant el projecte de b720+Aecom, donen voltes al to de la coberta, de color apagat:

–De nit ressalta molt més. Però de dia no té tanta força.

Tot i que la joia de la corona, el projecte més comentat, és el volcà de BAAS, IDOM i Bjarke Ingels (BIG):

–Aquests de BIG són els que estan de moda ara, oi? –diu un jove.

EL DISCURS DE BARTOMEU

“Tots els projectes es mereixien guanyar; tots ens haurien donat el millor estadi del món el 2021”

–No està malament, aquesta idea del volcà. Però no sembla una idea sostenible. Crec que és massa vertical. Si plogués, tots els espectadors es mullarien... –li respon l'altre.

Entre opinions de passadís, parla Barto-

meu. Ho fa per aplaudir tots els concursants: “Molts dels millors tallers han portat disseny, tecnologia i qualitat a la ciutat. Hem trigat deu mesos a assolir la millor solució. Qualsevol dels projectes es mereixia guanyar. Amb tots hauríem tingut el millor estadi del món el 2021...”.

Endinsem-nos en un altre aspecte, aquest de caràcter més complex.

Segons alguns experts (prefereixen guardar l'anonimat), un despatx d'arquitectes pot arribar a invertir un milió d'euros en l'elaboració d'un projecte.

Un milió, simplement, per poder concursar. Es diu de pressa.

–Bé, aquest és el gran debat –diu un d'aquests experts–. Per a un despatx internacional que vol posar un peu a Europa, un milió d'euros no són tants diners. Aquí és quan cal posar els punts sobre les is, quan qualsevol dels aspirants s'ha de plantejar si aquest milió d'euros és una despesa o una inversió. Jo crec que qualsevol aspirant com cal ho veurà de la segona manera.

En un grupet, parlen quatre arquitectes. Un diu:

–Alguns concursants han arribat a dir que han patit molt durant l'elaboració del projecte, però que també s'han divertit. Segons explicaven, feia molt de temps que no es convocava un concurs tan interessant com aquest a la ciutat. És a dir, que estaven molt agraïts.

Doncs això. Si aneu a l'exposició, feu-ho amb temps. No us en sobrarà.●

Les pells i la nuesa

ANÀLISI

Llàtzer Moix

Un arquitecte barceloní resumeix així la renovació del Camp Nou: “Es tractava de posar barret i capa a l'estadi”. És una manera de parlar col·loquial. Però reflecteix el desig del Barça d'optimitzar el rèdit econòmic del seu terreny de joc i, en paral·lel, de dotarlo de coberta i d'una pell nova.

O el desig de renovar d'una manera vistosa la seva imatge.

Les ampliacions d'estadis de referència han seguit, en els últims temps, aquest patró. Potser per això, l'equip de Ricardo Bofill va proposar una vistosa pell de color blaugrana, amb ondulacions que evocaven la façana de la Pedrera. I Batlle i Roig van proposar un disseny amb alçat asimètric. I BAAS i Bjarke Ingels van fer la proposta més icònica entre els vuit finalistes (i l'última, per cert, a caure

eliminada davant el guanyador): una mena de volcà, amb una maqueta daurada que, exposada al COAC, sembla una peça d'orfebreria.

Tot i això, alguns concursants potser ja pressentien que el temps dels projectes icònics anava de baixada. Més d'un –com b720 o Miàs amb RCR– van defensar les seves propostes com a exemples de sobrietat, que s'expressava en gelosies o malles envoltants de variable transparència. I tant Ferrater com Mateo van do-

nar protagonisme a les peces estructurals perimetrals, més esculturals el primer, amb llunyanes ressonàncies clàssiques el segon.

Ara bé, amb aquestes sobrietats no n'hi va haver prou. El jurat es va inclinar per qui, sense oblidar el preceptiu barret, gairebé va prescindir de la capa: Pascual-Ausió i Nikken. El seu estadi no té pell –només de vidre, transparent– i centra bona part de l'esforç del projecte en el treball de secció, buscant obertura, amplària i visuals. El rei (del concurs del Barça) està nu. Però ho sap. I s'agrada.